

Eğer tüm anlattıklarımı denemesine rağmen hala sonuç alamıyorsa, iyilikleri yapıp kötülüklerden sakınamıyorsa bilsin ki onun sıkıntısı ruhaniden ziyade cismanidir. Büyük bir olasılıkla sinirsel bir hastalığa yakalanmıştır. Bu durumda yetenekli ve işini bilen bir doktora görünmelidir. Bu da mümkün değilse en azından şu dört konuya dikkat etmelidir.

1. Egzersiz yapsın
2. Tüm beyinsel ve zihni meşgul eden stresli işleri bıraksın
3. Besleyici ve dengeli gıdalar yesin
4. Mutlu olmaya ve mutlu kalmaya çalışsın

Şunu da söylemekte fayda görüyorum ki bazen ruhani hastalıklar evham olarak da oluşabiliyorlar. Bu cismani dünyada mümkün olduğu gibi ruhani dünyada da mümkündür. Bunu kendim de tecrübe ettim. Tıp hakkında okumaya başladığımda kitaplarda yazan her hastalığı kendimde görmeye başlamıştım. Sonra bir tıp öğrencisi bana “böyle yapmayın; hocamız bizi bu konuda uyarıyordu. İnsanlar vehme kapılabilirler” diyerek rahatlatmıştı. Bu yüzden sizleri de rahatlatma adına uyarıyorum. Her ruhani hastalığı görünce gereksiz yere “bu bende de vardır” deyip kendinizi hasta etmeyiniz.

Hikâyeye göre öğrencilere çok sert davranan bir öğretmen vardı. Bir gün tüm öğrenciler bir araya geldiler ve ne yapıp edip okuldan bir günlük izin almaya karar verdiler. Aralarından birisi “bana yardım ederseniz; nasıl yapılacağını biliyorum” demiş. “Ben hocaya gidip ‘hocam ne oldu; yüzünüz sap sarı’ diyeceğim ve sonra sizlerde dediğimi tekrarlayın” demiş. Herkes önerilen yöntemi kabul etmiş. Hoca gelince fikir babası olan öğrenci ona gitmiş ve “hocam umarım her şey yolundadır” demiş. “Ne saçmalıyorsun sen” deyince o da “yüzünüz biraz sarı da” demiş. Hoca da “git yerine otur bakalım” demiş ve arkasından da küfürler etmiş. Ama biraz sonra ikinci öğrenci gelip aynı şeyi tekrarlamış. O da küfrü yemiş ama nispeten daha az. Sonra çocuklar sırayla başlamışlar hocanın sap sarı yüzünü anlatmayı. Altıncı veya yedinci öğrenciye gelince hoca “e canım azıcık kötü hissediyorum, abartmaya gerek yok” demiş. Onbeşinci öğrenci aynı şeyi söyleyince hoca “aslında doğrusunu söylemek gerekirse biraz ateşim var gibi. En iyisi biraz

uzanayım” demiş. Biraz sonra gerçekten de ateşi çıkmış ve çocukları evlerine yollamış, okulu tatil ilan etmiş. Çocuklar evlerine gidince annelerine “hocamız hasta” deyince anneler de başlamışlar arayıp arayıp sormaya. Paniğe kapılan hocanın ateşi iyice yükselmiş ve biraz geçince ölmüş.

Tabi bu sadece bir hikâye ama Avrupa’da yapılan bir araştırmaya göre patent ilaçlar çıktıklarından beri hastaların adedi artmıştır. İlaçların reklâmlarında “buna da devadır, şuna da devadır” diye özellikleri o kadar abartılıyor ki alanlar evhama kapılıp alıyorlar ve sonra bu evhamları büyüyüp gerçek hastalığa dönüşüyor. Dediğim gibi bu tehlikelidir ve böyle düşünmemek gerekir.

Dikkat edilmesi gereken ve tüm millete de zarar veren hususlardan birisi yaygın ahlaki çöküşten sürekli bahsetmektir. Bazıları sürekli “buradaki herkes ahlaksızın tekidir” gibi cümleleri sarf eder. İlk başlarda insanların bir kısmı böylelerine karşı gelir ama yavaş yavaş onlar da “evet öyledir ama evlerinde ne yapıyorlarsa yapsınlar; bize ne” demeye başlarlar. Biraz geçince “varlarsa da yapacak bir şey yok; biz ne yapabiliriz ki” cümlesi yaygınlaşır ve en sonunda da “doğru söylüyorsunuz; gerçekten de herkes ahlaksız olmuş” demeye başlarlar. İşte bu yüzden böyle konuşanlara hiç mahal vermemek gerekir, yoksa insan eninde sonunda onlara katılır ve hemfikir olur.

Peygamber Efendimiz “başkalarını suçlayanın kendisi de öyle olur” demiştir[1].

Bu konudaki vurdumduymazlık tüm milleti ahlaksız hale getirir. Genel laflarla konuşana hemen “neden genel olarak iftira ediyorsun. Varsa bildiğin ahlaksız birisi ismini söyle, yaptığı günah neyse onu anlat” demeliyiz.

Peygamber Efendimiz “tüm millet hakkında ‘kötüdür’ diyen, kendisi o milletin kötüye gitmesini sağlar” demiştir[2].

Millete yöneltilen genel suçlamalar onu gerçekten de öyle yapar. Bunu yapan milletin düşmanıdır ve eğer millet kendisini korumak istiyorsa böylelerine meydan okumalı; durdurmalıdır. Ama şunu da hemen ekleyim ki günaha karşı vurdumduymaz hale gelen millet de yok olur.

Asıl çözüm şudur ki bir ayıbı görünce sağa sola yaymak yerine ilgili makamlara götürüp çözüm bulunmalıdır. O anki sorun giderildikten sonra tekrarlanmasın diye adımlar atılmalıdır. Ben bu konuşmamın bir günde biteceğini düşünüyordum ama notlarımı çıkarınca iki günde ancak bitebileceğini gördüm. Oysa şimdi bile kırka yakın anlatmadığım taktikler vardır. Allah izin verirse kitap olarak basılacağı zaman eklerim veya başka bir fırsatta beyan ederim. Bahse konu taktikler insanın iyi olmaya çalışırken faydalı taktiklerdir.

Şimdi Vâdedilen Mesih'in söylediği bir şeyle bu konuyu kapatmak istiyorum. Bu acı dolu beyanda Vâdedilen Mesih Ahmedi Müslümanların iyiliklerle dolmadığı müddetçe cemaatin kurulmasındaki gayenin yerine gelmeyeceğini söylemiştir. Böyle olursa cemaatimiz Allah'ın fazıllarından nasibini alamayacaktır. Bu yüzden Vâdedilen Mesih'in olmazsa olmaz dediği ahlaklardan pay almak zorundayız. Umut ediyorum ki benim bu seneki konuşmalarımı dinleyen ve not alan arkadaşlar gerçekten de amellerini değiştirip dünyaya cemaatin ahlaki üstünlüğünü de kanıtlayacaklardır. Doğrusunu söylemek gerekirse her birimiz evliya olmadıkça dünyanın kurtuluşu zordur. Başka türlü dünyayı değiştiremeyiz.

Bakınız düşmanımız sadece kötülükler değildir. Günümüzün yanlış olmalarına rağmen yaygın düşüncelerinin gözle görünmeyen cereyanı da hedefimizdir. Her tarafı şiddetli dalgalarıyla sarsan bu düşünce seliyle de savaşmak zorundayız. Anlayacağınız; durumumuz son derece tehlikelidir. Herkesi Vâdedilen Mesih'in bizden istediği gibi olmaya davet ediyorum. Dediğim gibi Vâdedilen Mesih'in bu duasıyla bu konuşmamı sonlandırıyorum ve kendim de bu duaya katılıyorum.

Ne yapsam; bu cemaatimin kalplerini etkileyen o sözleri nereden getirsem. “Ya Rabbim bana bunların kalplerini nurla dolduran ve panzehir olup zehirlerini yok eden kelimeler bahşet, konuşmalar ilham et”.

Gerçekten de yalanı tamamen terk edip Rableriyle sözleşen arkadaşları cemaatimde çoğunluk olarak göreceğim günü sabırsızlıkla bekliyorum; hatta yerimde duramıyorum desem yeridir. Her şerden kendilerini koruyacaklarının, tüm kötülüklerin kökü olan kibirden iyice uzaklaşacaklarının ve Rablerinin sevgisini kaybetmemek uğruna sürekli korkacaklarının sözleşmesini yapan arkadaşlardır bunlar.

Dua ediyorum ve bu canım var olduğu müddetçe dua etmeye devam edeceğim ki “Ya Rabbim;

bu cemaatimin kalplerini temizle, pak et. Merhamet elini uzat ve kalplerini Kendine doğru çevir. Her tür şer ve kinden arındır ve aralarında gerçek sevgi bağları oluşturun.”

Bu duamın kabul olacağını içtenlikle inanıyorum. Rabbim bunları zayi etmeyecektir. Muhakkak ki Vâdedilen Mesih'in bu duası kabul olacaktır ve dediği gibi Allah onu zayi etmeyecektir. Asıl düşündüren şudur ki bunu haklı çıkartacak kişiler bizler miyiz yoksa bizden sonra gelenler mi? Eğer bizden sonra gelenler bundan faydalanacaklarsa bize ne?

Yine söylüyorum; sizin hakkınızda da bu dualar kabul olsunlar diye çabalayın ve Vâdedilen Mesih'in gözlerini rahatlatan o ruhani cemaat manzaralarında yer alın. Şimdi dua ile birlikte bu toplantıyı sonlandırıyorum ve gitmek isteyenlerin gitmelerine izin veriyorum.

Hiz. Mirza Beşiruddin Mahmud Ahmed

Arayanların Yolu Kitabından

[1] Sahih Buhari

[2] Sahih Muslim